

Men da vi fik Bestemmelserne om disse Kort, og vi sagde, at vi ikke vilde have dem, kom de med det gamle af dem selv kasserede Forslag, som var deres Forslag, ikke vort, og de har faaet gennemført deres Forslag. Vi tiltraadte det meget nødtigt, men vi gjorde det, fordi vi skulde være færdige. Men saa har man ikke Ret til hverken 14 Dage eller et halvt Aar eller halvandet Aar efter at komme og sige: Nu duer det ikke mere. For man kendte det, da man gik ind paa det.

Gunnar Fog-Petersen: Naar den højtærede Landbrugsminister gengiver mine Udtalelser saaledes, at hvis der er opnaaet Enighed om en Lov, skulde det hindre, at man fra Regeringens Side søgte den ændret, maa jeg sige, at det har jeg aldrig sagt. Det kunde ikke falde mig ind at sige det. Der opnaas saa hyppigt Enighed om et Lovforslag i Rigsdagen, og der bliver jo ikke lagt noget som helst Baand hverken paa den ene eller den anden, derved, at der i al Almindelighed opnaas Enighed om Lovforslagene. Men det, der er Tale om her, er noget ganske andet, nemlig dette, at der er vedtaget et Lovforslag mod Mindretallet uden Enighed, og at man saa fra Regeringens Side henvender sig til Mindretallet og siger: det er os om at gøre at faa Jeres Tilslutning til dette Lovforslag, og for at faa den gør vi en Række Indrømmelser, saa maa I gøre nogle andre; og saa bliver man enig paa dette bestemte Grundlag. Man kan da ikke komme Dagen efter og sige: nu har vi Flertal, nu har vi pudset jer og faaet Tilslutning, nu laver vi det om og sætter den Bødestemmelse ind, som det var et Led i Aftalen skulde udgaa. Hvis man gør det 14 Dage efter, siger jeg, at det er Bedrageri, og hvis det skete i et andet Forhold, vilde det blive opfattet saaledes af alle og af ingen mere end af den højtærede Landbrugsminister. Hvor vil da Grænsen være? Der gives ikke nogen anden Grænse end Grænsen for den Periode, for hvilken den Rigsdag, som har vedtaget den paagældende Lov, er valgt.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem har Ret i, at det Tidspunkt, hvor denne Overenskomst er opnaaet, kan øve nogen Indflydelse med Hensyn til en tiltrængt Ændring i Fremtiden. Det er klart, at under et Lovforslags Behandling enten i dette eller i det andet Ting begynder man at fremsætte sine principielle Synspunkter, og saa ender det

med, at man senere enten i et Udvalg eller maaske, efter at Loven er vedtaget i det ene Ting og kommet til Behandling i det andet, ved at gøre Indrømmelser fra begge Sider opnaar Enighed. Men jeg vil rigtignok sige, at hvis Mindretallet ved at gøre saadanne Indrømmelser kunde binde Flertallet til ikke at maatte røre ved den vedtagne Lov, saa længe det var Flertal; vilde jeg bruge det Udtryk, det ærede Medlem anvendte, at saa havde det pudset Flertallet. Jeg mener ikke, at nogen har pudset den anden; jeg mener, at det er lige til. Kan man blive enig om en Sag, er det at foretrække, og saa gennemfører man den. Men naar der foreligger en ny Situation, naar der kommer stærke Krav fra den ene eller fra begge Sider, fremsætter man Forslag om Ændringer. Det er ikke blot Regeringen, som har Adgang dertil. Andre kan ogsaa gøre det. Og saa maa man tage Stilling til Sagen paa ny.

Tvede: Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var inde paa, at der skulde trækkes et vist Antal Mænd fra ved Fordelingen af Arbejdsgivernes Bidrag, og der blev nævnt tre. Hvorfor det just skulde være tre, ved jeg ikke; det begrundede det ærede Medlem ikke. Men jeg vil meget advare mod at komme ind paa det Princip. Vi har jo noget af det derigennem, at der for Folk, som er fæstet ved Aarskontrakt, ikke skal svares Bidrag. I Landbruget er der 249 800 afgiftspligtige Folk, og der skulde for dem efter de gældende Satser svares 878 000 Kr.; men nu er der trukket 80 000 Mand fra, for hvilke der ikke ydes Bidrag. Det svarer til et Beløb af 312 000 Kr.; hvorefter Bidraget fra Landbrugets Side er gaaet ned til 566 000 Kr. Men da der i det hele er fastsat ved Loven, at der skal svares gennemsnitlig 9 Kr. for hver forsikret Helaarsarbejder, er Resultatet blevet, at af de i anden Virksomhed værende Folk maa der svares saa meget højere Bidrag, og det bevirker, at de, der skal betale Afgiften, kommer til at betale en højere Præmie. Nu maa jeg nok spørge: er Arbejdsgiverne i Stand til at regulere Arbejdsløsheden? Det er de jo slet ikke. Enhver Mand, der har sin Bedrift, sin Virksomhed o. s. v., vil selvfølgelig altid helst have den i Gang i fuldt Omfang, og han ønsker sandelig ikke Arbejdsløshed. Naar den kommer, er det, fordi Efterspørgselen, Købet af Varerne, bliver mindre. Saa kan han ikke komme til at beskæftige saa mange, som han gerne vilde, og hans Forretning kommer ikke til at